AKBABA

Mussolininin yapmak
istediği son eser :

Akdenizde grub !

AKBABA

Yıl 13 — Cumartesi, 28 Eylûl 1935 — Sayı 90

Müessisleri :
Yusuf Ziya Ortac — Orhan Seyfi Orhon
ABONE : Türkiye için, yıllığı 500, altı aylığı 250, üç aylığı 125 kuruş
ECNEBİ : Seneliği 1000, altı aylığı 500, üç aylığı 250 kuruş
ADRES : İstanbul, Ankara caddesi, AKBABA
Telefon : 22129 Sayısı 10 Kuruş

DİYOJENİN FIÇISI

Bir muhit nazariyesi vardır: Her şey mutlaka muhitine uyar. Bunun en yeni ve en şaşılacak misalini İstanbul taksilerinde görürsünüz.

Çoğu yeni dünyadan gelen ve yeni zevkin, yeni tekniğin en yeni mahsulü olan bu arabalar İstanbulda bizim hayatımıza uyuverdi.

Dikkat ediniz, yüzde sekseninin camları kırıktır. Evlerimizin camları gibi. Pencereleri doğru dürüst açılmaz. Ya manivelâsında bozukluk vardır, ya çevrilecek yeri kırıktır. Pencerelerimiz, kapılarımız, dolaplarımız gibi. Döşeme kısmı keten bezle kaplanmıştır, mutlaka yırtık ve lekelidir. Yaylar bozulmuş, içindeki otlar dışarı fırlamıştır, Tıpkı koltuklarımız ve kanapelerimiz gibi. Perdeler açılıp kapanmaz, perdelerimiz gibi. Taksimetronun ya zembereği kopuktur, ya ayarı bozuktur, konsol ve duvar saatlerimiz gibi.

Pire, sinek, tahtakurusu bu yabancı mahlûkla pek çabuk tanıştılar, ve onun koynunda mükemmelen yerleştiler. Şimdi otomobile bindikten biraz sonra evinizde imişsiniz gibi, baldırınız kaşınmaya başlar, piredir; enseniz yanmaya başlar, tahtakurusudur; kara sinekler cama tırmanır durur.

Geçen gün hafif bir yağmurdan sonra Aksaraydan bir otomobile bindim. İçerisi bir manav dükkânı kadar sinek doluydu. Şoföre sebebini sordum:

— Yağmurdan, dedi, sinekler içeri doluyor.

Londra veya Nevyorkta da yağmur yağar amma, orada otomobille sineğin bu ahbaplığından eser bulamazsınız.

Derler ki: Meşhur Diyojenin bir fıçısı varmış. Filosof bunun içinde yer, içer, yatar, uyurmuş. Vakıâ evlerimiz şekil ve konfor itibarile aşağı yukarı bu fıçının küçük bir istihalesi sayılabilir. Fakat, bizzat fıçıyı görmek istiyenler İstanbuldaki otomobilleri seyretsinler.

Şoför veya muavini tıpkı Dioyjen gibi otomobilin içinde yer, içer, yatar, uyur, hattâ fazla olarak misafir de kabul ederler.

Bazan belediye memuru başına dikildiği zaman Diyojenin meşhur sözünü tekrarlar:

«Gölge etme, başka ihsan istemem.»

Orhan Seyfi

Dairelerde iş takibi!

— **Hanım, bugün git, yarın gel!**
— **Aman evlâdım, çok uzaktan geliyorum..**
— **Öyle ise öbürgün gel!**

ULUSLAR KURUMUNDA

Dram modern 2 perde

BİRİNCİ PERDE

[Uluslar Kurumunda hususî bir içtima. Kapılar sıkı sıkı kapanmıştır. Hademeler müzakereyi kimsenin dinlememesine dikkat ederler. İçeride konuşulur.]

İngiliz murahhası — Londra ticaret odası direktörü sizden şikâyet ediyor.

İtalyan murahhası — Ne var gene?

İngiliz murahhası — Bizden pek az harp levazımı alıyormuşsunuz.

İtalyan murahhası — Çok şeyler aldık, sanırım.

İngiliz murahhası — Umumî siparişlerinizin yüzde beşini geçmiyormuş. Direktör sebebini soruyor?

İtalyan murahhası — Komisyon meselesi olacak. Sizinkiler bizim harp müteahhidine yüzde üç veriyorlar.

İngiliz murahhası — Diğerleri daha fazla mı?

İtalyan murahhası — Holanda ve Fransadan yüzde dört alıyoruz.

İngiliz murahhası — Prensip meselesi. Bilirsiniz ki bizde yüzde üçten fazla âdet değildir.

İtalyan murahhası — Âdetinizi değiştiriniz, bu kadar inatçılık olur mu?

İngiliz murahhası — İnatçılık değil. İdare meclisleri kabul etmez. Maamafih bunun bir çaresini buluruz.

İtalyan murahhası — Nasıl?

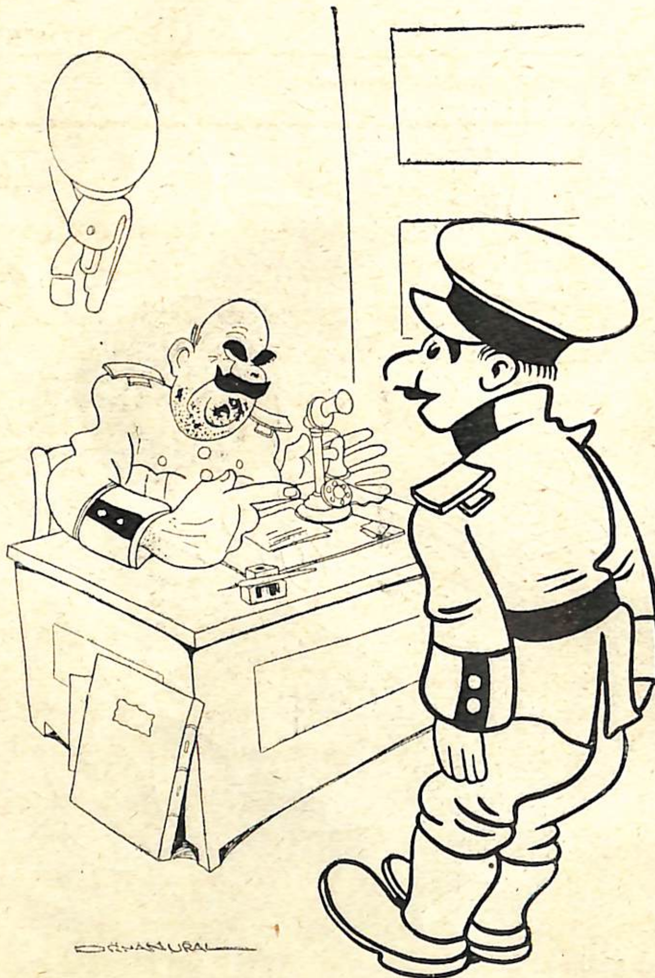
İngiliz murahhası — Sigortadan yüzde bir düşeriz

İtalyan murahhası — Bir mesele daha var. Bizim müteahhit korkuyor, ya, İngiliz hükûmeti bunların nakline mâni olursa!

İngiliz murahhası — Kolayı var.. Başka bandıra ile naklettiririz.

İtalyan murahhası — Matbuatın neşriyatı pek şiddetli.. Belki de hükûmetiniz ona da mâni olursa.

İngiliz murahhası — Kaçak göndeririz.

— **Asayiş nasıl?**
— **Sokaktakini mi soruyorsunuz, evdekini mi?**

İtalyan murahhası — İyi amma, o zaman sigorta ücretleri artar.

[Bu aralık hademe, murahhasa bir telgraf getirir. Murahhas bunu okur.]

Fransız murahhası — Aldığınız telgraf bizi alâkadar ediyor mu?

İtalyan murahhası — Hepinizi alâkadar ediyor. Roma, harpten vazgeçiyor. Siparişleri durduruyor.

Holanda murahhası — Fakat eski siparişler?

İtalyan murahhası — Onlar hakkında bir şey yok.

Fransız murahhası — İster, harbedin, ister etmeyin, orasına karışmam, fakat taahhütlerinize sadık kalacağınıza dair teminat isterim.

İngiliz murahhası — Biz de ayni şeyi isteriz.

İtalyan murahhası — Her halde şimdiye kadar yapılmış siparişler geri alınmaz, sanıyorum. Romadan soracağım.

Fransız murahhası — (İtalyan murahhasına) Umumî içtimada beyanatınız şiddetli mi olacak?

İtalyan murahhası — Evet.

İngiliz murahhası — Ben de ayni şiddetle sulh lehinde söyliyeceğim.

Fransız murahhası — Neticede mesele komisyona havale edilecekti değil mi?

İtalyan murahhası — Evet; fakat, biz muhalif kalacağız.

Fransız murahhası — Biliyorum.

İngiliz murahhası — Öyle ise, umumî içtimaı yapalım.

Fransız murahhası — Hay hay.

İtalyan murahhası — Hatırıma gelmişken söyleyim.. Sizin siyah vatandaş bizimkileri sinirlendiriyor, şunu, değiştirin canım.

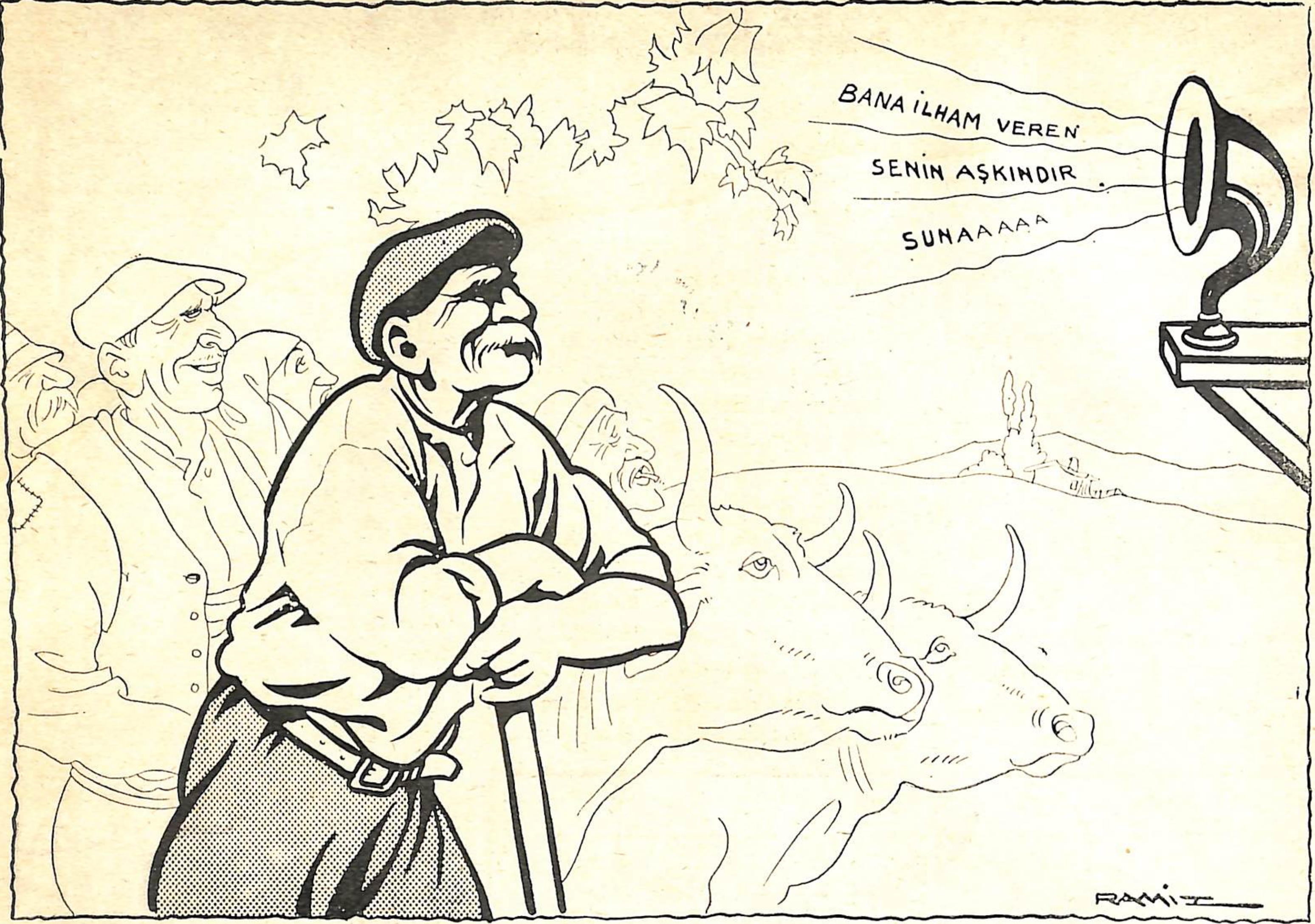
Fransız murahhası — Habeş murahhasından mı bahsediyorsunuz.

İtalyan murahhası — Evet, çok sinir şey.

Fransız murahhası — Öyledir. Bu işlerde hâlâ toy. Bir çaresine bakarız.

İngiliz murahhası — (Hademeye) Azalara haber ver, içtima başlıyor.

Gazetelerden: Köylülerin bilgisini artırmak için her köye bir radyo konacak!

— Amanın, bu ilk derse böyle başlarsa sonraları neler öğretecek!..

İKİNCİ PERDE

[Uluslar Kurumunda umumî içtima. Bütün murahhaslar yerlerinde. Gazeteciler not almaya hazır. Localar dolu. İtalyan murahhası söz ister.]

İtalyan murahhası — Biz harpçu değiliz, yarı vahşi bir memlekete medeniyet götürüyoruz. Hâlâ esirlerin çalıştırıldığı yerlerde bize düşen medenî vazifemizi yapacağız. Bu hususlaki azmimizden bizi hiç bir kuvvet döndüremez.

Habeş murahhası — Memleketimi taksim etmek çin âmiri tahkir ediyor, sözünü geri alsın. Vahşi kelimesini reddediyorum.

İtalyan murahhası — Bay reis, Habeş murahhasını susturun, yoksa meclisi terkedeceğim.

Reis — Gürültü etmeyiniz, bizce bütün milletler mukaddestir. Beni buraya insanlığın âli menfaatlerini korumak için toplandık.

İngiliz murahhası — İşte bu hisledir ki biz bir İtalyan - Habeş harbine asla razı değiliz. Bu uğurda dökülecek kanı, sarfedilecek parayı düşününüz, buna razı olamayız.

İtalyan murahhası — Şeref ve haysiyetimizi korumak mecburiyetindeyiz.

Fransız murahhası — Bütün insanlık için yeniden harp ateşinin parladığını görmek çok feci olacaktır. Bunun bütün dünyaya sirayet etmek tehlikesi de var. Buna mâni olmalıyız.

Holanda murahhası — Bunun için Habeş mandası, İtalyaya tevdi edilmelidir.

İngiliz murahhası — Tabiî, bundan İngiliz nüfuz mıntakasını hariç bırakıyorsunuz değil mi?

Holanda murahhası — Tabiî.

Reis — Meselenin dört kişiden mürekkep bir encümen tarafından tetkik edilmesini reye koyuyorum.

[Eller kalkar, reyler sayılır.]

Reis — Ekseriyetle kabul edildi. Mesele encümene havale edilmiştir. İçtima nihayet buldu.

[Meclis boşalmaya başlar. Dinleyicilerden iki kişi yüksek sesle konuşurlar.]

S — İngilizler harbe mâni olabilecek mi?

X — Bütün kuvvetlerile çalışıyorlar.

S — Doğrusu, meclis kendine düşen vazifeyi mükemmelen yapıyor.

X — Elbette, bu meclis olmasa halimiz ne olurdu?

[Bunları dinliyen bir yabancı, arkadaşa sorar:]

— Bu iki sulh âşıkı zat kim?

— Tanımıyor musun? İkisi de silâh fabrikası direktörüdür.

— ?!...

Fiske

BİR YAZ RÜYASI

[Ayten'in hatıra defterinden notlar]

27 nisan

Göç hazırlığına başladık. Üç gün sonra Büyükadadayız. Sinema mevsiminden plâj mevsimine!

29 nisan

Karşı apartımanın pencerelerine de, bizimkiler gibi siyah perdeler çekildi: Hizmetçiden duydum: Cevatlar, Suadiyeye taşınmışlar!

1 mayıs

Köşkümüzdeyiz. Arkamız, göğe doğru yükselen yemyeşil bir çam ormanı.. Önümüz, masmavi bir deniz.. Bugün, ikisi de sinirli: Uğuldayıp duruyorlar!

3 mayıs

Daha Ada bomboş: Kiralık ev arayan kafileler de olmasa sıkıntıdan çatlıyacağım.

11 mayıs

Karşımızdaki köşke kalabalık bir aile taşındı: Kızlar, oğlanlar, ihtiyarlar.. İçlerinde güzel bir genç var: Şıldır şıldır gözlü bir genç.. Bakışları insana: (Gel bana!..) diyor..

16 mayıs

Komşumuz, göz aşinalığını söz aşinalığına çevirdi. Sabahleyin, biribirine bakan yatak odası pencerelerinden konuşmaya başladık:

— Bonjur...

— Bonjur...

19 mayıs

Bugün Adanın ilk güzel günüydü: Ben, arkamda beyaz keten elbiseler.. O, yakası açık bir gömlekle, keçiler gibi, yamaçları tırmandık.. Öyle sık çam ormanlar var ki, yüz adımlık yerde yüz çift, biribirini görmeden sevişebilir!

27 mayıs

Karanlığın içinden kahkaha dalgaları çağıldayor: Eşeklere binmiş bir süvari alayı geçti.. Arkalarından baktım: İçlerinde o da var galiba!..

Bu gece, yatak odasının pencereleri de ışıksız..

Yaaa... Öyle mi küçük bey?..

3 haziran

Bugün, üç sevgiliye birden kavuştum: Denize, kuma, güneşe!

7 haziran

Plâj kalabalıklaşmaya başladı: Boyunlarına kırmızı mendiller sarmış gençler, heykel vücutlarile sahile birer güzellik abidesi dikiyorlar...

19 haziran

Vücudum, bakırla altından yuğurulmuş, sarımsı bir kızıllık aldı... Yeni tanıştığım bir genç:

— İşte, dedi, cinsî cazibe, bu rengin kılığına girebilmektir!

27 haziran

Denizde o kadar eğleniyoruz ki, ömrüm su içinde geçiyor diyebilirim!

Demin, yeni rasladığım, simsiyah gözlü, simsiyah saçlı bir delikanlı, yanındakine gizlice beni göstererek:

— Sudan çıkmıyor, dedi..

Arkadaşı güldü:

— Evet, adetâ bir içim su!..

2 temmuz

Bütün plâj etrafımda dolaşıyor: Sarışın genç, kumral genç, esmer genç...

Hergün, her ağızdan, vücudumun her parçasına ait bir ayrı methiye dinliyorum:

— Gözlerin...

— Kaşların...

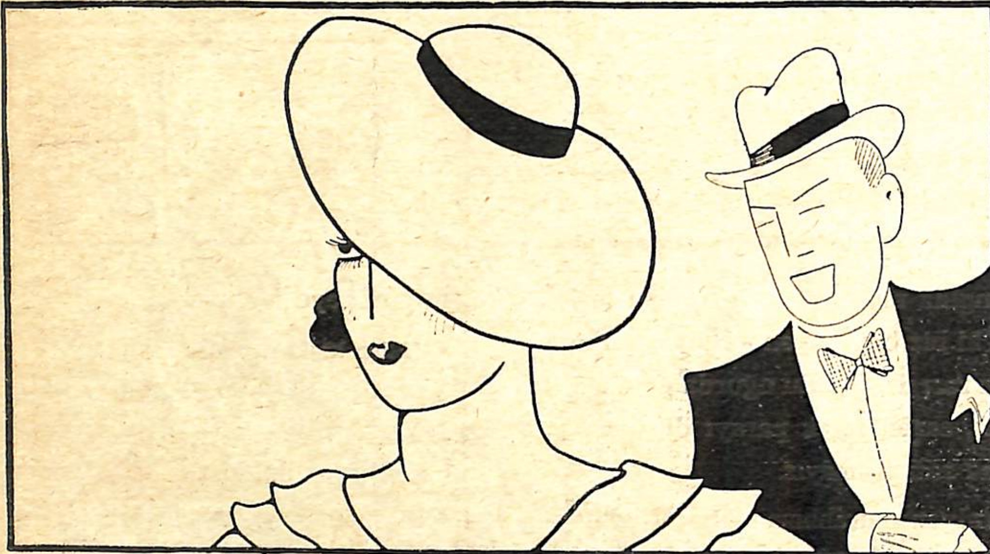
— Bacakların...

— Dudakların...

Diye başlıyan methiyeler... Acaba, parmağıma takacağım ince plâtin halkada hangisinin ismi bulunacak?

11 temmuz

On beş gün evvel, esmer boyunlarına kırmızı mendiller dolanmış, iki kardeş gibi plâja kol kola gelen Reşatla Ekrem, bana rasladıkları gün-

Yazısız hikâye: Geniş kenarlı şapka!

denberi, gizli bir iç kavgasile biribirinden ayrıla ayrıla, nihayet büsbütün uzaklaştılar..

Dün, ikisinin de bakışlarından korktum: Gözleri biribirine karşı çekilmiş iki bıçak gibiydi!

4 ağustos

Bakıyor ve için için tahlil ediyorum: Şu İbrahimin vücudu ne güzel: Geniş, yuvarlak omuzlar üstünde altın bir baş ve bu altın başa gömülmüş zümrüt gözler.. Adeta bir mücevher kutusu!

Şu Tahsinin ne sihirli bir hali var: Bakışları bir mıknatıs merkezi.. Sesi, insanı ruhundan kucaklıyan bir büyü!

Şu Remzi ne munis çocuk: Bir ev kedisi kadar sokulgan.. Bir kuzu kadar uysal!

Ve şu saçı dökülmüş, göbeği katmer katmer bir et yığını halinde kucağında oturan yağlı ve yaşlı adam, şu parmağı pırlanta yüzüklü, kalın altın köstekli, rugan iskarpinli zengin ne iğrenç şey..

Hepsinin de gözü bende..

17 ağustos

Dün gece, körüğü kapatılmış bir fayton içinde ve İbrahimin kolları arasında, baş döndürücü bir aşk çemberile sıkılarak büyük turu dolaştım..

Arabadan indiğim vakit, başım dönüyor, dizlerim titriyordu!

22 ağustos

Bugün başım, Tahsinin dizlerinde, Gözlerim kapalı, çamlar içinde uzun saatlar geçirdim.. Genç parmakları saçlarımdan alevden bir tarak gibi geçtikçe, vücudumda ne tatlı ürpertiler uçtu!.

29 ağustos

Dün akşam, Remzinin kolları arasında bir vals yaparken, ayaklarımın kanatlandığını sandım: Onda, insanı yeryüzünden uzaklaştıran bir tılsım var..

Belime dolanan kolunun ateş kuşağı içinde, vücudum mangala düşmüş bir kâğıt gibi kıvrıla kıvrıla yanacaktı sanki!

11 eylûl

Bugün plâjda, gözümün alıştığı yüzlerden bazılarını göremedim.. Neden acaba?..

Balık çorbaşı

Müşteri önündeki balık çorbasını kaşığile bir kaç kere karıştırdıktan sonra hiddetle bağırdı:

— Buraya gel lokantacı... Şu çorbaya balık çorbası diyorsun... Şunun içinde balık bulsana bana...

— Bulamazsam ne çıkar efendim?

— Ne çıkacak? Dolandırıcılık çıkar.

— Hâşâ. Bir şu camekândaki zeytinyağlı patlıcanı da listeye imam bayıldı diye yazıyorum... Mutlaka içinden imam ölüsü mü çıkması lâzım..

14 eylûl

Hayret!.. İbrahim, İstanbula göç etmişler.. Bana haber vermeden?.. Bir türlü aklım almıyor bunu!

17 eylûl

İki gündür, plâjda Tahsini göremiyordum. Dün söylediler: Adadan gitmişler!

18 eylûl

Hani, riyaziyede bir şey vardır: $4 + 1 = 5$.

Tıpkı onun gibi:

Gençlik = Vefasızlık!

Evet, genç demek vefasız demek.. Bunu, şimdi anlıyorum..

Şu Remzi, şu ev kedisi kadar munis Remzi, şu kuzu kadar uysal Remzi yok mu?.. O da gitmiş.. O da öbürleri gibi, bir el sıkmadan, bir söz söylemeden!

20 eylûl

Üç gün oldu taşınalı.. Oh.. İstanbula kavuştum!

Karşıki apartımanın pencerelerinden de siyah perdeler kalktı: Cevadın gözleri beni arıyor..

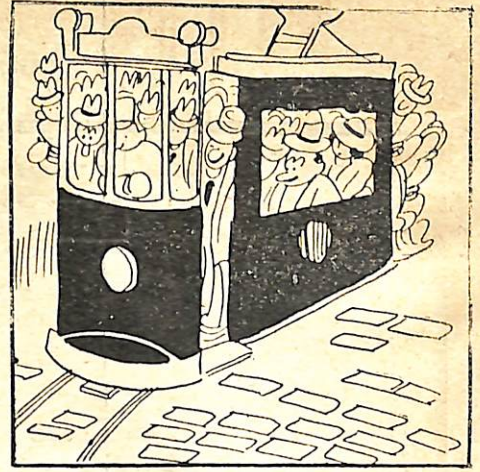
Yağma yok: Bak, artık parmağımda yüzük var!

22 eylûl

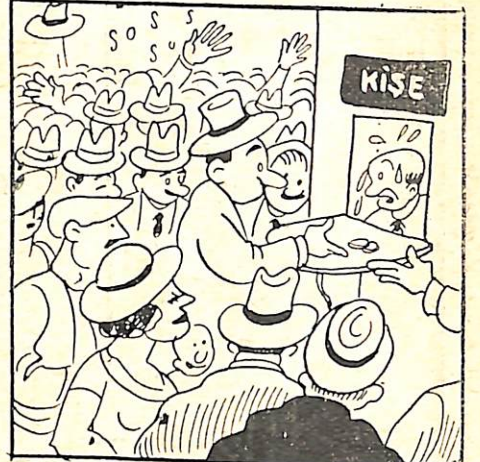
Bugün, nikâh memurunun karşısına çıkıyorum. Nişanlım adetâ hoşuma gitmeğe başladı: Saçsız başı ona bir mütefekkir hali veriyor.. Göbeği, hiç te göründüğü kadar büyük değilmiş... Parmağındaki pırlanta yüzük, züppelerin taktıkları kalın halkalı çakıl taşlarından elbet daha güzel... Yaşına gelince, biraz fazla amma, hiç olmazsa: Genç = Vefasız değil!

Çmdik

Tatil ve istirahat günü:

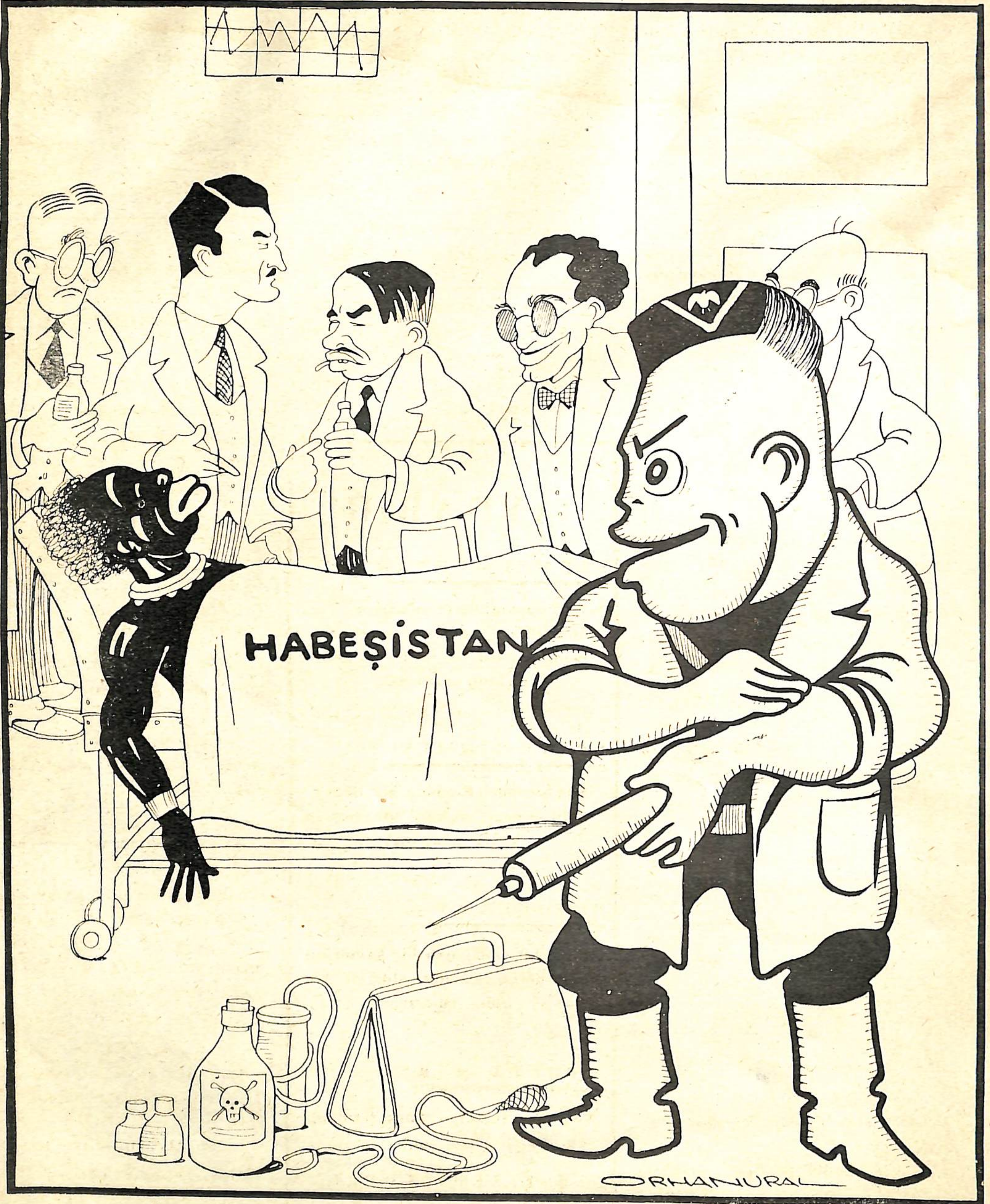

Pazar eğlencesi!

Gazetelerden: İtalya, beşler komitesinin tekliflerini reddetti!.

Musolini — Verdiğiniz ilâçların hiç biri tesirini göstermedi.. Bırakınız da biraz kan alayım!

FESTİVAL DÖNÜŞÜ

[Büyükadada iki gün iki gece süren Festival balosu ve eğlencelerinden dönenleri İstanbula getiren sab ah vapurunda görülenler, işitilenler.]

*

Şık bir bayan kocasına:

— Ayol iki gündür ayakta durduğun yetmedi mi? Otursana...

Bay karısının kulağına eğilerek yavaşça:

— Sus. Mevki bileti almağa para çıkışmadı. Şimdi biletçi gelirken kaçacağım.

*

Bir kadın yaşlıca bir erkeğe:

— Hanımefendiler neredeler?

— Otelde yer bulamadık. Geceyi çamlıkta geçirdik. Bizimkilerin hali harap. Hepsi alt kamarada sergi gibi yatıyorlar.

*

Bir erkek oturduğu yerde uyuyakalmış bir bayanı arkadaşına göstererek:

— Baloda gördüğümüz mavili güzel kızın anası olacak. Ne kadar benziyor.

— Anası değil kendisi. İki gün iki gecenin yorgunluğu bir. Çehresini boyamamış iki. Uyku halinde çapkın bakışlar, zarif tebessümler, kıvrak jestler ve çocuk hoppalıkları da gidince olacağı budur.

*

İki ahbaptan biri ötekine:

— Dün sokakta birisile kavga etmişsin.

— Evet. Bir lokantanın kapısı önünden alayı seyrediyordum. Herifin biri «Garson bana bir araba bul!» dedi. «Garson senin babandır!» dedim. Az kaldı dövüşüyorduk.

— Peki seni neden garson sanmış.

— Arkamda smokin vardı.

— Smokinle gündüz sokakta dolaşılır mı?

— Ne bileyim «Festivale smokinle gidilecek» dediler. Ben de İstanbuldan başka elbise getirmedim.

*

Gene iki arkadaş arasında:

— Hayrola. Dansederken düşmüşsün. Smokinin diz kapağı patlamış öyle mi?

— Sus.. Kendi malım olsa ehemmiyeti yok. Çarşı içindeki eskici Yahudiden kira ile almıştım. Bakalım herife ne cevap vereceğiz?

*

— Siz de mi geceyi çamlıkta geçirdiniz. Hani bir ahbabınıza gidecektiniz.

— Gittik. Fakat kapıyı kapalı bulduk. Bir komşu koca karı çıktı: «Onlar bugün İstanbula indiler». dedi.

— Herkes Festivale gelirken İstanbula inilir mi?

AYDABiR

SERMET MUHTAR

Eski çapkınlıkları anlatıyor: Mendillerin renkleri, işaretlerin manası, nasıl söz atılırdı, nasıl mektup verilirdi?..

NAZIM HİKMET

Son şiirinde: Romada bir Habeş delikanlısını coşkun bir heyecanla nalatıyor!

HALİT FAHRİ

Bir kadın dudağında bir kelimenin nasıl derin manalar aldığını son şiirinde yaşatıyor!

AHMET REFİK

Venedikli Bafonun Türk tarihinde oynadığı rolleri canlandırıyor.

1 TEŞRİNİEVVEL

İkinci sayıda okuyunuz.

— Komşunun söylediğine göre son günlerde bu ahbap saygısız misafirlerden çok bizar olmuş. «Şenlik var diye kim bilir kaç serseri daha gelir» diye evden kaçmış...

*

Gözlüklü bir adam uzun tıraşlı üç arkadaşa:

— Nasıl Festival güzel miydi?

— Bırak Allahını seversen. «İskele civarındaki meyhanelerden birinde ikişer kadeh içelim de baloya öyle gidelim dedikti. Mezurayı kaçırmışız. Ancak şimdi ayıldık.

*

— Festivalde bizim Ahmedin öldüğünü işitince ne dedin?

— Ne diyeceğim. «Kolalı yakan cendere gibi boynunu, rugan iskarpinin ayağını sıkmıyor; karın seksen kiloluk vücudunun bütün ağırlığile omuzuna asılarak sana zorla dansettirmiyor. Allahtan daha belânı mı istersin. Bacaklarını uzat, rahat rahat uyu» dedim.

*

— Bayan gözlerini kapamış, öyle gülümseye gülümseye ne düşünüyorsun?

— Gece o güzel müzikle pırıl pırıl elektrikler altındaki biz miydik? diye düşünüyorum!

*

İki bayan konuşuyor:

— Çok yorgun görünüyorsunuz? Şimdi siz gider gitmez yatarsınız.

— Nerede hemşire. Şimdi hastahaneye gideceğm. Büyük oğlumu dün apandisitten ameliyat edeceklerdi. O kadar meraktayım ki. Evlât muhabbeti bir şeye benzemiyor.

*

Dairesine giden yaşlı bir memur arkadaşına vapurun halini göstererek:

— Bu nevi arsıulusal festivallerin barışa nasıl yardım ettiğini şimdi anladım. Bu kadar yorulmuş insanlarda harbe nasıl takat kalır?

Ateş böceği

Edebiyat Tenkidleri

HAVAYA ÇİZİLEN DÜNYA

İşte size şairini de tanıdığım yeni bir şiir kitabı.. Bu, ötekiler gibi mektep harçlığından ve yahut bayram parasından ayrılan sermaye ile çıkarılmış şiir kitaplarına benzemiyor. Ciddî bir sanat eseri olduğu hacminden de belli. 158 sahife, fiatı (50) kuruş. Vakıâ sahifelerin çoğunda dört mısradan fazla yazı yok.. Olsun, gene bu kadar büyük kitabı doldurmak bir iştir.

(Havaya çizilen dünya) da şairinin tanımadığım şiirlerinden başka soy adını da öğrendim: Fazıl Hüsnü Dağlarca. İsimlerde mana aramak doğru değilse de şu Dağlarcanın manasını merak etmemek elden gelmiyor. Buradaki (ce), hani gramer kitaplarında gördüğümüz (li, lü, ci, ce) kabilinden isimleri sıfat yapmaya yarayan edatlardan birimi, yoksa yeni türkçe bir isim mi? Eğer bu bir edatsa Dağlarca ne demektir? Dağlar kadar büyük mü?

Edebiyat âleminde en büyük mertebenin (dâhii âzam) oluşuna nazaran daha şimdiden kendini dağlar kadar büyük gören genç şairi bu meslekte tatmin edecek bir mertebe yoktur, vazgeçsin.

(Havaya çizilen dünya) nın ilk şiirini okuyalım.

Tabiî (Havaya çizilen dünya) ne demektir? Merak etmiş olacaksınız. Şair bunu bize anlatacak ve hepimizi meraktan kurtaracaktır:

Yalnızlık, sabahların yaşadığı yalnızlık
Suların içindeki ışıklar kadar ılık.

(Sabahların yaşadığı yalnızlık suların içindeki ışıklar kadar ılık) mış. Bilâkis sabahlar serin olur, amma, farzedelim ki böyle olsun ne olacak?

Hüzün, o mısralardan dudakta kalan hüzün,
İkindi üstlerinde aydınlığı gündüzün.

Tekrar nesire çevirelim:

(Mısralardan dudakta kalan hüzün, ikindi üstlerinde gündüzün aydınlığı) imiş, ikindi üstlerinde gecenin aydınlığı olamıyacağına nazaran buradaki (gündüz) den maksat ne acaba? Şairin (Havaya çizdiği dünya) nın nizamı bizimkinin tersine mi? Orada geceler aydınlık, gündüzler mi karanlık? Gece yarısından sonraya ikindi, ikindiye gece yarısı mı deniyor? Biraz daha düşünülünce sapıtmamak kabil değil.

Uykular, ilk gençliğin gündüz gibi uykusu,
Vücudun balık olup içinde yüzdüğü su.

İfade o kadar mücazi ki insan elinde olmadan (gündüz) den (Yeni Gün) e, balık ve sudan Yunus Nadiye intikal ederek acaba (Yeni Gün) ü neşretmiş olan Yunus Nadiye bir ima mı var, diye düşünüyor?

Manzume bu suretle uzandıktan sonra şöyle bitiyor:

Çiziyorum havaya dünyamı bir çiçekle,
Ve hayran bakıyorum bu rüya gibi şekle.

Burası doğru, havaya çiçekle bu tarzda br dünya resmi çizip te ona hayretle bakmamak şairin değil, okuyanların bile elinden gelmez.

Artık manzumeler başlıyor:

İlk şiirlerin ismi: (Kaybolmak arzusu). Bunu ben de, benim gibi bir çokları da duymuşlardır. Amma, şiir ve hayal olarak değil, acı bir hakikat olarak. Müziç bir tanıdık veya bir alacaklı göründüğü zaman bu kaybolmak arzusu içimize gelmiştir. Bazan bir yolunu bulup arzumuza ulaşmışız da. Bakalım, şair, ne diyor?

Piyano

Bir mânâlar piyanosunun tuşlarıdır her şey,
Ölmek, sokaklar, sevgi.. Hepsini unutuyorum.
Bir mânâlar piyanosunun tuşlarıdır her şey,
Ki ilâhî bir musiki dinler onlara değen ruhun.

Bir defa şairden insaf dilerim. Koca bir sahifeye dört satırlık bir şiir konunca artık bunun bir mısraı, eski tâbirle ne kadar (mısraı ber seste) olursa olsun tekrar edilmemeli, bundan başka (Bir mânâlar piyanosu) nda manasızlık var. (Bir mânâlar) olur mu? Bu ne manasızlık!

Sahifeleri çeviriyorum: (Selâm) isimli bir manzume gözüme ilişti, okuyalım:

Akşamların içinden bir akşam arar beni
Serin bir manulyadır alnımda sessizlikler.
Akşamların içinden bir akşam arar beni,
Sokaklar boşalınca tabiat sarar beni
Ruhumun dağlarına uzak bir selâm iner!

Bu şiirde (Akşamların içinden bir akşam) aramasını (Sessizliğin alnında serin bir manulya) olmasını bir tarafa bırakıyorum. Yalnız küçük bir dil meselesi var: Selâm inmez, verilir, alınır, gelir, gider. İnen şey selâm değil, tokattır.

O. S.

Haydarpaşa lisesinden:

Kimyacı Mazhar

— Neden mahzun duruyorsun?

— Âşıkımı ka ybettim.

— Vah vah, güzel çocuktu, bulan çok sevinmiştir!

Sopa ile Eşkıya Avı

Köy muhtarı bana derenin karşı kıyısında bir kır kahvesi gösterdi:

— Şu çınarın altında oturan adamı görüyor musunuz, dedi, eşine ender tesadüf edilir bir kahramandır. Kasabayı «Tırpan Ali» adındaki eşkiyadan o kurtardı. Allah razı olsun onun sayesinde rahat yaşıyoruz; işimizle gücümüzle uğraşıyoruz.

Size evvelâ Tırpan Alinin nasıl bir eşkiya olduğunu anlatayım. Rumeliden geldiği söylenen bu adam tam beş sene yanında bir kaç serseri ile bu tarafları kasıp kavurmuştu. Jandarma onunla başa çıkamıyordu. Nerelere saklandığını anlamak kabil değildi. Bir gün filân tepedeki kayalıkta saklandığını haber alarak etrafını sarıyorlar, fakat bir saat sonra aşağı köyde bir çiftliği vurduğunu öğrenerek şaşıp kalıyorlardı.

Tırpan Ali ikide birde kasaba eşrafından birini gözüne kestirir, «filân güne kadar ağacın altına şu kadar para bırakacaksınız. Bırakmazsanız kendinizi dünyada yok bilin» diye bir mektup yollardı.

Tırpan Ali kaç lira isterse bulup buluşturup verecektiniz. Canınıza kastiniz varsa vermeyin. Bazıları bu tehdidi hükûmete haber verirler, üç gün beş gün evlerini jandarmaya bekletirlerdi. İyi amma devletin jandarması da sittin sene adama bekçilik etmez ya... Bir kaç gün bekleyip bir ses sada çıkmadığını görünce jandarma çekilip gider; ev yalnız kaldı mı Tırpan Ali de peri gibi hiç beklenmedik bi rköşeden ortaya çıkardı. Gayri ölümlerden ölüm beğen... Ahali bunu öğrendiği için Tırpan Aliye, şerrine lânet, ne isterse vermeğe başlamıştı.

*

Derken günün birinde bizim köyün eşrafından Şerif Mollaya da bir namedir geldi: «Filân güne kadar iki yüz altın bekliyorum, vermezsen sen bilirsin.» Şerif Molla varlıklı adamdır. Sırasında iki yüz değil, dört yüz de verir. Fakat bu zamanda hazır para nerede? Herif elindekini toprağa dökmüş. Mahsul yetişsin ki onun eline de para geçsin... Biz köylü adamlarız öyle değil mi? Zavallı Şerif Molla bir iki gün ıvrandı kıvrandı, yüz altından fazla para bulamadı. Nihayet tarlalarından birini rehine koyarak geri kalan yüz altını da bulmak için damadını şehre yolladı.

Yalnız o günlerde bayram mı oldu, şenlik mi oldu ne oldu bilemiyorum, damat şehirde bir iki gün gecikti.

Halbuki Tırpan Aliye istediği haracı mutlaka dediği günde vermeli. Yoksa yandın demektir. Hikâyenin arkasını anlatmazdan evvel size bir parça da şu karşı kahvedeki baba yiğitten bahsedeyim.

Ne yalan söyleyim bu adamda böyle bir cevher olduğunu kimse bilmiyordu.

Bir iki yıl evvel Şerif Mollanın evinin yanında bir bahçe satın almıştı. Kavun karpuz ekiyor, bahçesinde tavuk besliyordu. Hâsılı kendi işinde, gücünde yumuşak başlı, tatlı bir adam...

Bir mehtaplı gecede Şerif Molla mahalleden bir iki delikanlı ile evinin damında oturuyordu. Bu delikanlılar tepeden tırnağa kadar silâhlı idiler. Şayet şehirden para gelmeden evvel Tırpan Ali bir yolsuzluk etmeğe kalkarsa eşkiyaya silâhla karşı koyacaklar, Şerif Mollanın çoluk çocuğunu muhafaza edeceklerdi.

Delikanlılardan biri birdenbire:

— Aman, der, tahta köprüden üç kişi geçiyor, mutlaka Tırpan Ali ile arkadaşlarıdır.

Damda bulunanlar delikanlının bulunduğu tarafa bakarlar, hakikaten üç tüfekli adamın köprüyü geçtikten sonra ağaçların arasında saklana saklana bahçeye yaklaştığını, içeri atlamak üzere çitleri karıştırmağa başladıklarını ay ışığında ayan beyan görürler.

Şerif Molla — Aman çocuklar geliyor, silâhlarınıza davranın...

Çocuklar gerçi aslan gibi babayiğitler... Fakat Tırpan Aliye karşı kuvvei maneviyeleri kırık... Ellerine, ayaklarına bir titremedir yapışır:

— Aman baba... Kusura bakma... Bizden hayır yok... Sen başının çaresine bak, derler. Silâhlarını bırakarak kaçmağa hazırlanırlar.

İşte tam bu dakikada karşı kahvedeki kahraman hazreti Ali gibi dağı, taşı inleten bir nara atar:

— Ulan geldi. Verin şu demirli sopamı? Kafasını parça parça edeyim.

Şerif Molla ile delikanlılar komşunun yalın ayak, elinde bir sopa ile bahçeye çıktığını ve çite doğru koştuğunu görürler.

Bu defa eşkiyaların da kuvvei maneviyesi kırılır. Dev gibi bir adam elinde sopadan başka bir şey olmadan bağıra bağıra üzerlerine koşuyor. Kendini göz göre ateşe atacak değil ya. Elbette bir güvendiği var...

Tırpan Ali neye uğradığını anlıyamaz, arkadaşlarile beraber tahta köprüye doğru kaçmağa başlar, fakat tam köprüyü geçerken ayağı kayar, başını aşağıdaki kayanın sivrisine çarparak ağır surette yaralanır.

Komşunun bu hareketinden ve eşkiyanın kaçmasından cesaret alarak

Haydarpaşa lisesinden:

Tarihçi: Halit Sarıkaya

— Kadınlara (bayan) diyorlar. Bu kelime nereden geliyor?

— Boyan kelimesinden olacak!

Piyazcılık!

— Faruk Nafiz bir gazeteciye: «Mide ile edebiyatın alâkası mühimdir!» demiş!..

— Elbette, baksana bütün muharrirler piyazdan ayrılmıyorlar!..

ellerinde tüfeklerile dışarı fırlıyan delikanlılar, Tırpan Aliyi karda keklik avlar gibi kolayca ele geçirirler. İşte bu karşıda oturan adam böyle bir kahramandır.

*

Sopa ile eşkiya avlıyan kahraman benim eski bir mahalle komşum ve mektep arkadaşım çıkmasın mı? Hem de çok candan bir arkadaş... Uzun seneler İstanbulda belediye kâtipliği ettikten sonra nesi var nesi yoksa satıp savmış, Anadoluda bir köye yerleşmişti. O zamandanberi de ne olduğunu kimse bilmiyordu.

Hikâyeyi dinlediğim günün akşamı beni evine misafir etti. Karşılıklı bir kaç kadeh rakı içtikten sonra güzel bir yemek yedik. Söz arasında:

— Bana bak Hüseyin, dedim, sen de ben de vaktile birbirimize gece oturmasına giderken mahalle bekçsini daima yanımıza alırdık. Ben senin bu kahramanlığına pek inanamadım, işin içinde bir şey var gibi geldi bana. Ne dersin?

Arkadaş güldü:

— Sana da palavra atacak değiliz ya, dedi, ben gene eskisi gibi gece karanlıkta adamsız sokağa çıkmayı ihtiyata muvafık bulmıyan bir insanım. Eşkiyayı sopa ile kovalamama gelince, Tırpan Alinin çitin dibinde olduğunu değil köye iki saatlik mesafede olduğunu bilsem yalın ayak bahçeye çıkmak şöyle dursun, acaba köyden kaçmaz mıydım? Mesele şu. Benim tavuk kömesine bir hınzır tilki dadanmıştı. Her gece benim tavuklardan bir ikisini boğuyor, canımı yakıyordu. Tüfek atmasını bilmediğim için ucu demirli bir sopa tedarik ettim; geceleri nöbet beklemeğe başladım.

Bir gece komşum Şerif Mollanın damında oturan bir kaç kişiden biri «geliyor» diye bağırdı. Aklım fikrim hep tilkide olduğu için başımı bahçenin alt başındaki çitten tarafa çevirdim. Tesadüf o dakikada çitin kenarından gözüme bir köpek ilişti. Yahut belki de benim kümese dadanan tilki idi. Kan beynime sıçradı; sopayı kaparak bağıra bağıra bahçeye fırladım. Ya Allah esiryesin herif bana bir kurşun sallasaydı. Verilmiş sadakamız varmış...

Ağustos böceği

Çok sevilen kadın

Bayan Cemile geçenlerde bir misafirlikte arkadaşlarına anlatıyordu:

— Arkadaşım Nimetin saadetini gördükçe sevinçten göğsüm kabarıyor. Kocası onu o kadar seviyor, o kadar seviyor ki...

— Bunu nereden anladınız?

— Nimet ciddî bir şey anlattığı zaman gülmüyor; yeni bir tuvalet giydiği zaman ağlamıyor; karısının arasıra pişirdiği pastaları yediği zaman öğürmüyor; Nimet şarkı söylediği zaman sokağa kaçmıyor; nihayet Nimet umumî bir yerde onu kocam diye takdim ettiği vakit utanmıyor.

Şarkı

Ölürsem yazıktır saylav olmadan,
Usandım feleğe ben av olmadan,
İl gün başta elif, ben vav olmadan..
Sen kesme ümidi bir sav olmadan,

Tutkal yapışır mı hiç tav olmadan?
Çakmak ateş almaz, bil, kav olmadan..

Züğürtlük benziyor sert bir şaraba,
Dönüyor her içen hane haraba,
Hasretiz çoktandır döner kebaba!
Ne zaman uyacak masraf hesaba?

Tutkal yapışır mı hiç tav olmadan?
Çakmak ateş almaz, bil, kav olmadan..

Üsküdar : **Z. H.**

Çocukluklarında nasıldılar? : 4

Şehir Tiyatrosundan : İ. Galip

Çıplak bacak kurbanları!

— Bizim damat, bu yaz kadınların yüzünden iflâs etti!

— Çok mu çapkındı?

— Hayır... Çorap tüccarı idi!

Cennet

Bir misyoner bir Hintliyi hak dinine sokmağa çalışıyor, ona Cennetin güzelliklerini, saadetlerini ballandıra ballandıra anlatıyordu:

— Cennetin yeşil bağları, bahçeleri, çeşit çeşit meyvaları, akar suları, Hurileri, Gelmanları ve buna benzer daha neleri var.

Hintli bir türlü inanamıyor, başını iki yana sallıyarak:

— Olamaz, olamaz, olamaz, diyordu.

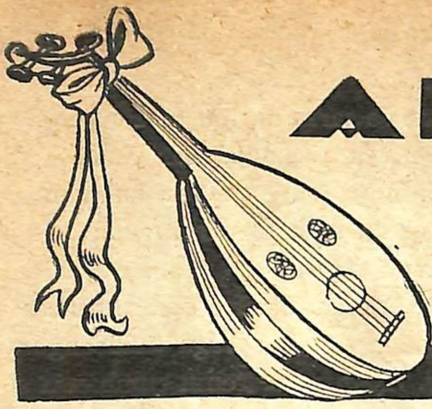
Misyoner nihayet sinirlendi:

— Niçin olamaz? Ne biliyorsun? dedi.

Hintli cevap verdi:

— Olamaz, çünkü Cennet anlattığınız kadar güzel ve mesut bir yer olsaydı İngilizler şimdiye kadar onu on kere zaptetmiş ve bize benzetmiş olurlardı.

AHRET DÖNÜŞÜ

Akbabanın romanı : 1

Yazan : **Ağustos böceği**

Şalum Levi dükkândaki üç lâmbadan ikisini söndürmüş, demir kepenkleri indirmeğe başlamıştı.

Bir türlü satılamıyan tablosunu sabahtanberi tam sekizinci defa olarak gazete kâğıdına sarmakla uğraşan ressama:

— Akşam pazarlığı yarım lira daha veriyorum, dedi, nasıl işine geliyor mu? Yarın sabah gelirsen gene dört liraya iner. Gece oldu mu benim yüreğim yufkalaşır, hovardalığım tutar. Alışverişte daima fazla para veririm. Bak haberin olsun, yarın sabah aklım başıma gelince iş işten geçer... Gene dörtten fazla vermem.

Ressam Murat delillerini tükettiği, söylenecek lâkırdısı kalmadığı için artık cevap vermiyordu. Elindeki sicim parçalarını birbirine ekleyip tabloyu bağladıktan sonra caddeye çıktı, kös kös yürümeğe başladı.

Şalum Levi son kepengini de gürültü ile indirdikten sonra ressama bir kere daha seslendi:

— Buraya bak. Beş veriyorum. Son fırsat... Dinim hakkı için on para fazla yok... İşine gelirse dönersin... Gelmezse uğurlar olsun...

On beş günde meydana gelmiş bir tablo için bes lira almak Muradın işine gelmezdi. Fakat buna rağmen döndü. Dönmeyip te ne haltedecekti?

Evde ağıza atacak çöp yoktu, sabahleyin sokağa çıkarken karısı öte beri ısmarlamıştı. Şimdi onların yerine koltuğunda bu uğursuz tablo ile geri döndüğünü görünce kim bilir ne kıyametler kopacaktı.

Murat gene ağzını açmadan dükkâna girdi. Dokuzuncu ve sonuncu defa olarak tablonun iplerini, kâğıtlarını söktü ve beş lirayı bekledi.

Şalum Levi çekmece gözlerinden, ceplerinden çıkardığı bozuk paralarla beş lirayı tamamlamağa çalışırken o son bir defa tablosunu seyrediyordu. Hali vakti yerinde olsa değil beş liraya beş yüz liraya bu eseri elden çıkarır mıydı? Şimdiye kadar yaptığı resimler içinde hiç birini bu «dere kenarında akşam» tablosu kadar sevmemişti: Sazlarla, yapraklarla kaplı bir su kenarında ak sakallı bir ihtiyarla çıplak ayaklı bir çocuk...

Yahudi paraları saydıktan sonra:

— Şu ihtiyarın yerine güzel bir kız resmi yapaydın, maparol donör, on kâğıt verirdim. Haydi bereketini bul, dedi.

Muratta gene dil, ağız yok. Paraları aldıktan sonra başını çevirmeden, bir kelime söylemeden tekrar sokağa çıktı.

*

Ressamın dili ancak beş dakika sonra yolunun üstündeki bir işkembeci dükkânında pişmiş kelle pazarlık etmek için açılıyordu. Bu saatta bundan daha iyi bir hazır yiyecek tedarik edilemezdi. Biraz ilerideki manavdan da biraz üzüm yahut iyi bir kavun alırsa bu gecelik keyif tamamdı.

Murat kapalı bir adamdı. Öteki meslektaşları gibi fazla lâkırdı ve münakaşa etmeyi sevmezdi.

Bir diyeceği varsa yalnız kaldığı zaman onu monoloğ okur gibi yüksek sesle kendi kendine söylerdi. Böylece boş yere kimsenin hatırını kırmadığı gibi başkalarının kendisini kızdırmasına da imkân bırakmamış olurdu.

Yol uzun, fakir bir mahallenin ta üst başındaki evine giden sokaklar ıssız ve karanlık olduğu için gene kendi kendisile konuşmağa başlamıştı:

— Yahu şu benim halim ne olacak... Yaş kırk beşi buldu... Vaktile bir baltaya sap olamadık. Mektebi yarı yolda bırakarak resim diye bir şey tutturduk. Eski mektep arkadaşları arasında mebus var, vali var, tüccar var, banker var. Allah daha iyi etsin, hiç birinde gözüm yok amma benim bu halde kalışım da doğru değil... Gerçi sınıfımızdan tramvay kontrolörü, süpürüntücü onbaşısı, vergi tahsildarı gibi daha mütevazi mesleklere sapmış olanlar da var amma ne de olsa bunlar birer meslek... Ve bu arkadaşların iyi kötü birer işleri, aylıkları var... Benim gibi yarın ne yiyeceklerini düşünmüyorlar... Geçenlerde eski arkadaşlardan bir banka müdürüne gittim; yüzümü kızdırarak:

«Yahu bana bir tahsildarlık, hademelik gibi bir şey bulamaz mısın» dedim. «Alay mı ediyorsun... Senin gibi bir sanatkârı ben böyle işlerde nasıl kullanırım... Sen beni sanata hürmet etmiyen kaba saba bir cahil mi sanıyorsun» dedi ve adetâ darılmış olarak sepetledi.

Sıçan giremediği deliğe bir de kuyruğuna kabak bağlarmış derler. Biz de kuyruğumuza bir kadın bağladık. Karım gerçi huysuz, soysuz, pasaklı, mendebur bir mahlûk... Fakat insaf etmeli. Böyle olmıyanlar da benim gibi herifle ne yapardı...

*

Murat böyle konuşa konuşa evine gelmişti. Kapıyı çalacağı zaman yukarı sofanın açık penceresinden bir ut tıngırtısı geldi. Bir erkek sesi yavaş yavaş şarkı söylüyordu. Murat gene söylenmeğe başladı:

— Allah Allah... Bu ne hal? Yanlışlığa imkân yok... Ev bizim ev... Bu koltuk değneğine benziyen türlü desteklerle güç belâ ayakta duran viran tahta evin, bu tokmaklı külüstür ka-

Bobi — Maşallah, yağlı kapıya çatmışsın..
Fino — Nereden anladın?
Bobi — Bayanının bacağından!

pının bir eşini civarda bulmak mümkün olsa yanlış yere gittim diyeceğim?.. Fakat ev bizim ev... O halde bu ut sesi, bu erkek sesi ne oluyor? Kadın şeytana uyup eve zampara filân aldı desem o da değil... Bu saatta ev sahipli ve erkekli bir eve girecek baba yiğit zampara pencere önünde ut çalar mı? Ya ut nereden geldi? Gerçi benim kadın kocaya varmadan evvel bir parça ut tınkırdatırdı. Fakat çalgı ekseri kızlarda koca avlamak için bir kapandır. Herifi bu kapana kıstırıp ensesine bindiler mi çalgıya da tabiatile hacet kalmaz... Netekim benim kadın da öyle yaptı. Evlendikten sonra udu bir dolaba attık. Onu gene böyle bir sıkı zamanda üç liraya bizim Şaluma sattığımız güne kadar bir daha hatırımıza getirmedik.

Murat gazeteye sarılmış kafa ile kavununu yere bırakmış duruyor, kapının tokmağını çalmağa bir türlü eli gitmiyordu.

Ya bir misafir geldiyse? Bu onun için biraz evvel hatırından geçirdiği zampara fikrinden daha korkunçtu.

— Gözümden ziyade sevdiğim şu «Dere kenarında akşam» tablosunu beş liraya elden çıkardım. Ta ki üç günceğiz olsun evin yiyeceğini düşünmeyim, şöyle bir aklımı başıma alarak ne haltedeceğimi düşüneyim diye... İster misin benim dört buçuk lirayı bu gece yesinler. Yarın gene sokaklara düşeyim. Yarabbi sen beni sakla.

Uut ve şarkı durmuştu. Pencereden inceli kalınlı kahkahalar geldi.

Muradın artık şüphesi kalmamıştı. Yukarıda misafir vardı. Hem de bir iki tane değil...

Bir erkeğin öksüre öksüre pencereye yaklaştığını, sokağa tükürdüğünü işitti. Aşağı pencerenin cumbasını siper aldı, sonra «ne yapalım başa gelen çekilecek» diye kapıyı çaldı.

— 2 —

Kapı açılınca Murat karşısında her zamanki karısından bambaşka bir kadın gördü.

Karısı Belkis bir kaç senedenberi işi kalenderliğe vurmuştu. Yalnız sokağa çıkarken kılık kıyafetini düzeltir, evde çıplak ayak üzerine şıpıtık terlikler, sırtında ötesi berisi yırtık pasaklı bir entari, tarla cadısı gibi saç baş darma dağınık gezerdi. Yalnız pek soğuk havalarda bu tuvaletin üzerine kocasının eski bir pelerinini ilâve ederdi.

Murat fıkaralığın mutlaka pislik, derbederlik demek olmadığını, tabiat sahibi bir kadının gayet ucuz bir basma entari ile de kendine çeki düzen vereceğini bilir. Fakat bunu söyliyemezdi. Çünkü cevap hazırdı:

«Senin gibi adamın karısından ne olacak? Ne alıyorsun ki ne giyeyim. Sana bu bile çok. İçimi söndürdün, hayatımı kararttın.»

Bu da doğru ya!

Her zamanki pis, pasaklı Belkis bu gece adetâ kanto kızları gibi süslenmişti: Kolsuz bir pullu bluz, kısa bir pembe eteklik; vücudunun görünen kısımları, kolları ve gerdanı sabunlu su ile gıcır gıcır yıkanıp temizlenmiş; saçlar taranmış... Dudaklar karmenden adam yemiş gibi... Hâsılı Muradı senelerden sonra yeniden kendine âşık edecek bir şıklık...

Maamafih fark bundan da ibaret değildi. Belkis alınmıyacağını bildiği halde her sabah ona bir çok şeyler ısmarlar, akşam onun eli boş yahut hafif geldiğini görünce kapı önünde bir parti kavga ederdi.

Murat bunu böyle izah ederdi:

— Bu kadın istediklerinin gelemiyeceğini anlamak kadar alık değil... Besbelli sırf akşama bir kavga baha-

nesi hazırlamış olmak için bu siparişleri veriyor.

Belkis bu gece onu âdeti hilâfına güler yüzle karşıladı, elinden tutup mutfağa çekerek:

— Misafir var, dedi, Kütahyadaki amcazadem geldi. Yanında akrabasından iki de misafir var. Bir karı koca...

Muradın ilk suali:

— Yemek yemişler mi bari?

— Ne münasebet? Onlar geleli üç saat oluyor.

— Ne vakit gidecekler?

Belkis dudaklarını büktü; omuzlarını kaldırdı:

— Bilir miyim?

— Gece kalacaklar gibi mi?

— Zannederim.

Murat bacaklarının kuvveti kesilmiş gibi bir iskemleye çöktü:

— Ne yedireceğiz? Nerede yatıracağız?

— Tablo satıldı ya?

— Satıldı çok şükür... Demek onu yedireceğiz ha..?

Belkis gene bu geceye mahsus oynak ve şık bir hareketle kocasının yanağını okşadı:

— Yemek cihetinden üzülme... Amcazadem Kütahyadan öte beri getirmiş... Ben de ev sahibine biraz bir şeyler aldırıverdim...

— Parayı nereden buldun?

— Ne o, istintak mı ediliyoruz?

— Yok, sanki merak ettim de...

— Sonra anlatırım... Şimdi yalnız bazı eksikler var... Rakı yetişmiyecek galiba...

— Rakı da mı içiyorlar?.

— Bu zamanda içkisiz ikram olur mu? Sen şimdi yukarı çıkmadan sokağa fırlarsın... Bakkaldan rakı ile kutu balığı, konserve, dolma getirirsin... Olur gider... Halimizi görmüyorlar mı? Bizden zyafet bekliyecek değiller ya...

— Ben şimdi açık bakkalı nereden bulurum?

— Uzağa gitme. Bizim bakkalı açtır. Bakkal zaten dükkânın üstünde oturuyor

— Şaka mı ediyorsun? Ben bakkalla nasıl yüz yüze gelirim... Biliyorsun ki bakkala görünmemek için sabah akşam arka kapıdan gidip geliyorum.

— O halde sen bilirsin.Benim nonoş kocacığım yorulmasın diye söyledim... Artık nasıl lâzımsa öyle yap... Ben yukarı çıkıyorum... Aman gecikme...

Belkis ona elile bir öpücük gönderdi; oynar gibi sıçraya sıçraya merdivenleri çıktı.

Murat hâlâ mutfaktaki iskemleden kımıldanamıyordu. Kendi kendine:

— Ne oluyoruz? dedi, bu kadına birkaç saat içinde ne olmuş? Nonoş kocacığım ne demek? Sonra oyun kızı gibi öpücükler göndermeler ne oluyor? (Arkası var)

Bilecik Rakısı

Halis üzümden çekilmiş, uzun müddet fıçılarda dinlendirilmiş olan nefis

Blecik Rakısından

akşamları içeceğiniz birkaç kadeh

Bütün yorgunluklarınızı

unutturacak, neş'e ve dincliğinizi arttıracaktır.

7 saatlık pudra!

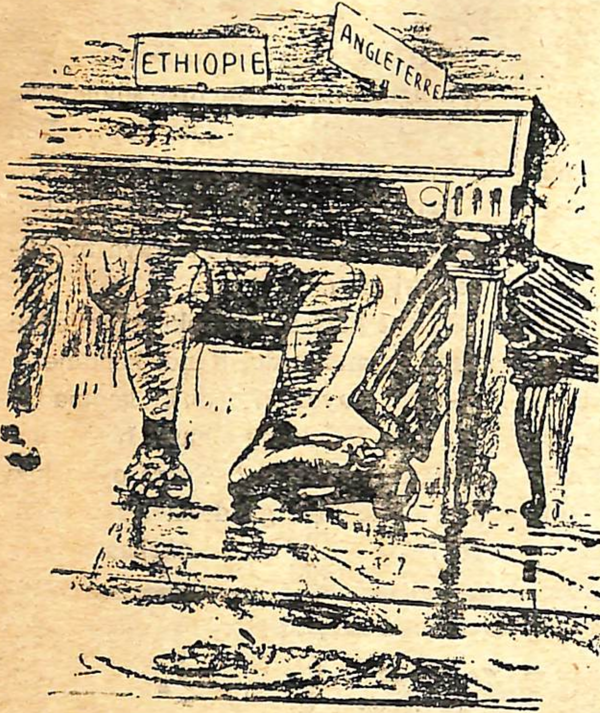

Yüzün parlaklığını izale ve cildin güzelliğini idame için tekrar tekrar pudralanmıya lüzum yoktur. Son bir keşif, size yalnız bir defa pudralanmağı ve bununla teninizin tazeliğini ve yumuşaklığını 7 saat koruyacağınızı temin ediyor. «Krem köpüğü» tâbir edilen bu şayanı hayret cevher, şimdi imtiyazlı bir usul dairesinde TOKALON pudrasile karıştırılmıştır. Bu suretle TOKALON pudrası diğer adi pudralardan beş defa daha uzun müddet sabit kalır. En sıcak havalarda en yorucu tenis maçlarından, uzun dans suvarelerinden sonra bile kat'iyyen bir parlaklık izi bırakmaz. TOKALON pudrası, bin genç kızın nermin ve taze tenini temin, hiçbir erkeğin mukavemet edemiyeceği sehhar bir güzellik bahşeder. Hemen bugünden bir kutu alıp tecrübe ediniz. Sair birçok pudralardan ne kadar farklı olduğunu göreceksiniz. Çünkü terkibinde «Krem Köpüğü» bulunan yegâne pudra TOKALON pudrasıdır.

Ecnebi Karikatürleri

Cemiyeti Akvamda: İngiltere ile Habeşistan arasında âşıktaşlık!

[İtalyan karikatürü]

— Yolda küçük bir köpek gördünüz mü?

— Siyah tüylü bir köpek mi?

— Evet..

— Boynunda kırmızı kordelâ var mıydı?

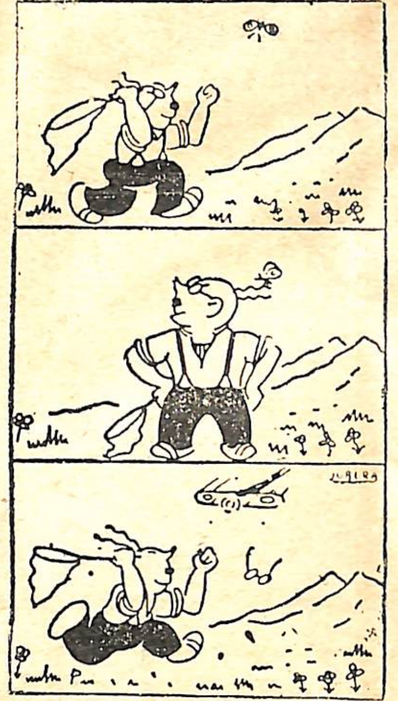
— Evet..

— Kuyruğu kesik miydi?

— Evet.. Ta kendisi!

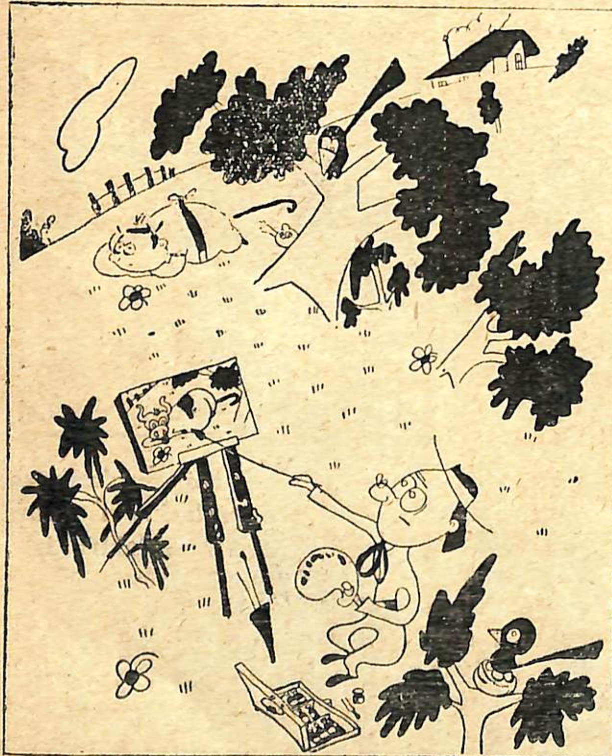
— Görmedim!

[İsveç karikatörü]

— Ulan amma enayi imişim ha.. Tayyareyi kelebek sandım!

[Avusturya karikatörü]

İlham!

[Fransız karikatörü]

— Belediye, kapımın önüne lâmba koyduğu için, ben de teşekkür makamında bir abajur taktım!

[İngiliz karikatörü]

Yaz günleri geçti.
Kış mevsimi geliyor.
Hazırlıklar başladı.

SUMER BANK
Fabrikaları

Yeni mevsim için en zevkli bir dikkatle

KIŞLIK

Kumaşları dokumaya başlamıştır. Bu kumaşlar, renkleri ve dokunuşlarile bir harika oluyor.

PEK YAKINDA:

İSTANBUL

BEYOĞLU

GALATA

ANKARA

İZMİR

SAMSUN

Satış yerlerinin camekânlarında göreceğiniz kumaşlar, sizi hayret ve iftihar ile sevindirecektir.

Ağrılara karşı.!

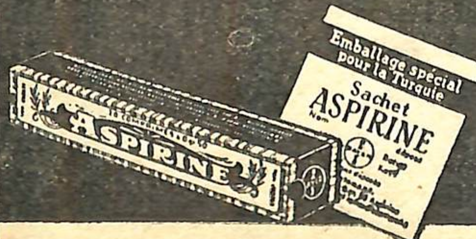
En emin çare..

2 ve 20 komprimelik ambalajlarda bulunur.

Ambalaj ve komprimelerin üzerinde halisliğin timsali olan markasını arayınız.

ASPIRIN

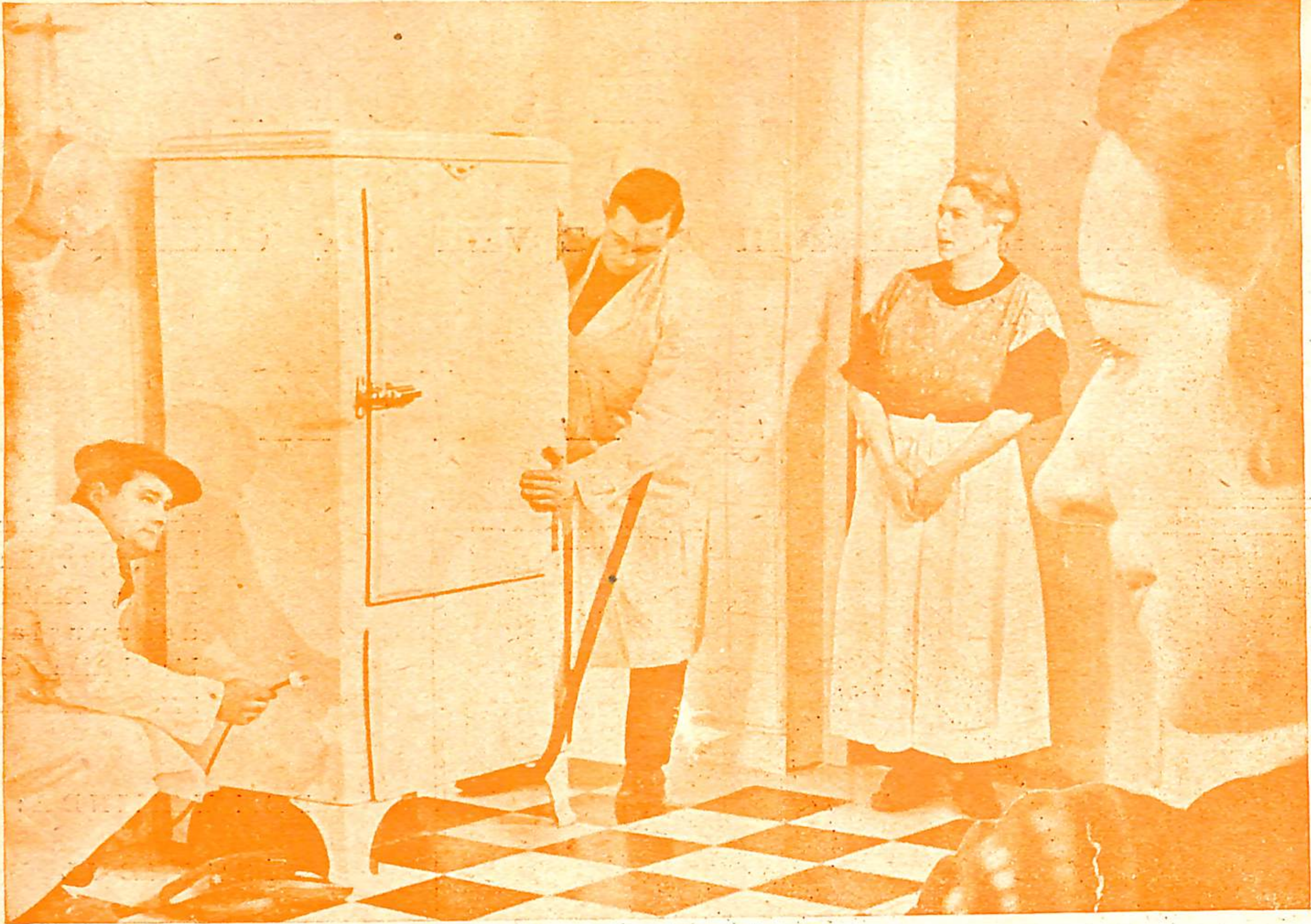

Basıldığı yer : Aksam Matbaası

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü : **Yusuf Ziya**

FRIGIDAIRE

Soğuk hava dolabı dünyayı sardı

Siz de daha fazla beklemeyin ve şimdiden bir FRİGİDAİR'e sahip olun.

Bu mevsim, birkaç ayını sayfiyelerde geçiren bayanlar Frigidaire soğuk hava dolabının kıymetini anladılar. Frigidair'e sahip olanlar yaz günlerini rahatlık içinde geçirdiler. Fakat henüz bir Frigidaire almamış olanlar bu emsalsiz konfor âletinin kıymetini daha ziyade takdir ettiler. Bu mevsim sonunda bir Frigidaire alıp ta evlerine nakledenlerin miktarı sayılamıyacak kadar çoktur. Frigidaire alanlar bu güzel vasıtadan şimdiye kadar nasıl mahrum kaldıklarına hayret ediyorlar.

BOURLA BİRADERLER ve Şsı

Galata Hazaren Caddesi — Beyoğlu: İstiklâl Caddesi — Ankara Bankalar Caddesi — İzmir: Gazi Bulvarı

Akşam Matbaası